

и азъ съ удоволствие ще заповѣдамъ да ви покажатъ цѣлия домъ.

— „Що!“ Казалъ Петъръ като погледналъ на-
криво стария маршалъ, — „За да разгледамъ инвали-
дния домъ трѣбва да ти донеса записка отъ воен-
ния министъръ?“

Маршала тоже климналъ съ главата.

— „Ако и да нѣмамъ такъва записка,“ про-
дължилъ царя небрежно, „Ще разгледамъ заведе-
нието ви.“

— Туѣ не е лесно, господине мой.

— „Не е и трудно слушай!“ извикалъ
Петъръ на единъ близо стоящъ тамъ человекъ, „Раз-
веди ма изъ инвалидния домъ, господинъ губерна-
тора не иска да са безпокои.“

Въ туѣ време царя силно ударилъ съ шпагата
на вратата.

— Стойте, господине мой, извикалъ строго мар-
шала, знаете ли на що са подвергавате за подобна
постъпка? Инвалидното заведение е кралевскій домъ
и

— „Туѣ азъ знамъ,“ отговорилъ Петъръ, „И
именно за туѣ искамъ да го вида, защото е крале-
вскій.“

— Още единъ пхтъ повтарямъ, че длъжность-
та на службата ми ма принуждава да ви откажа.
Ако сте, както ви виждамъ, войникъ, то ми позволете
да ви напомня че сте длъжни да са покорявате на
волята на краля. А азъ, като дворянинъ, имамъ
право да ожидавамъ отъ васъ отношение по-вѣжливо.

— „А азъ повтарямъ, отговорилъ Петъръ, че
искамъ непременно да разгледамъ заведението; ако
мойто дворянство и да не е по-ниско отъ твойто,
предъ тебъ обаче азъ искамъ да бжда простъ войникъ,
дошълъ да посѣти заслужившиѣ войници.“